

virkelig ere daarligt stillede, ere disse saakaldte vægte Børn, af hvilke der jo rundt om i Landkommunerne findes temmelig mange. Det er den Slags Børn, der ingen Venner og Bekendte have til at tage sig af dem; Moderen kommer i Reglen og anbringer Barnet i Kommunen, og Sogneraadet faar i Reglen intet at vide om det. Kunde denne Lov medføre, at det kom ind i den offentlige Bevidsthed, at en Moder ikke har Lov til at anbringe et Barn ude, uden at Kommunen fik det at vide og kunde tage sine Forholdsregler, saa vilde det sikkert være meget heldigt. Det skal maasse være saaledes efter Loven, men det har i hvert Fald ikke været Praksis i de 5 Aar, som ere gaaede. Naar saadan en Moder kan faa sit Alimentationsbidrag enten fra Barnefaderen eller fra Barnefaderens Kommune, og hun selv kan tjene lidt til, kan hun tilvejebringe en Sum af indtil 80 $\frac{1}{2}$ 100 Kr. Det er det almindelige Bidrag, der betales ude paa Landet for et lille spædt Barns Anbringelse. Men det kan ogsaa hænde, at Moderen ingen Ting kan faa. I den sidste Lov om dette Forhold, Loven af 12te April 1892, have vi den mærkelige Bestemmelse, at naar Barnefaderen er rejst til Udlandet, har Moderen tabt sin Ret over for Faderen. I Sylland, hvor Grænsen ligger temmelig nær, behøver en Barnefader blot at rejse over Kongeaen ind i Slesvig, saa skal han ingen Ting betale; og heller ikke den Kommune, hvor han er forsørgelsesberettiget, skal betale noget til Barnet. En Moder, der altsaa er saaledes stillet, at hun slet intet Bidrag kan faa til sit Barn, har kun grumme faa Midler til sin Raadighed, og at hun da anbringer Barnet paa det billigst mulige Sted, kan man ikke fortænke hende i, naar hun staar alene om at tilvejebringe Bidraget til Barnet. Den omtalte Bestemmelse have mange Sogneraad fundet underlig — man havde den ikke tidligere, man fik den først i 1892 — at saaledes det at rejse til Udlandet skal befri Barnefaderen fra at yde noget Bidrag til Barnet. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det er ikke Barnefaderen, men Barnefaderens Forsørgelseskommune, som derved er bleven fritaget; thi Barnefaderen kan man ikke faa noget af, naar han er uden for Landet. For vi fik Loven af 1892, havde Moderen dels sit eget Bidrag og dels Bidraget fra Faderens Forsørgelseskommune, og hun kunde da faa Barnet plejet for en nogenlunde rimelig Betaling. Jeg tror, at disse to Ting hænge noget sammen. Kunde man navnlig sikre alle disse Børn, der ere fødte uden for Ægteskabet, et mere rundeligt Bidrag, kunde

man ogsaa faa bedre Plejeforældre; thi naar man ikke kan give mere for et Barn end 80, 90, højst 100 Kr. bliver Følgen den, at det kun er et mindre Tal af Plejeforældre, der tilbyder sig.

Det vilde have en meget stor praktisk Betydning for Kommunerne, dersom Sogneraadet kunde forbyde, at en Moder maatte anbringe sit Barn uden for Kommunens Grænse. Det vilde have den Betydning, at de fleste Sogneraad vilde sige: Vi ville kun modtage de Børn, hvis Mødre ere forsørgelsesberettigede i Kommunen. For Øjeblikket er det meget almindeligt, at Mødre anbringe deres Børn i en anden Kommune, end den, de tilhøre, hvilket giver Sogneraadet meget Skriversi o. s. v. Hvis det blev slaaet fast, at Mødre ikke maa anbringe deres Børn, uden at Kommunen har givet sin Tilladelse, vil det vistnok i Praksis føre til, at man ser at udelukke alle de Børn, hvis Mødre ikke ere forsørgelsesberettigede i Kommunen.

For øvrigt forekommer det mig, at denne lille Lov er et Fremskridt, og at de Ændringer, der ere søjede til den gamle Lov, i hvert Fald ere Forbedringer, og jeg vil ogsaa tilraade at fremme Lovforslaget.

Not: Den Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem nu, bekræfter jo Rigtigheden af den Formening, jeg havde, at Loven i mange Kommuner slet ikke er gennemført. Det er jo utvivlsomt, at naar Loven siger: „alle Plejebørn“, saa menes hermed ikke alene Plejebørn, der ere under Kommunernes Forsørg, men overhovedet ethvert Barn, der bliver sat ud til Forplejning for Betaling hos fremmede, og det er netop den efter min Mening aller vigtigste Side af hele Sagen, at de Børn, som ingen naturlige Forældre have, og ikke heller have nogen direkte Omførsel at vente fra Kommunerne, blive tilsete paa en omhyggelig Maade. At det er gennemført i Købstæderne, er efter min Erfaring vist, men det forbyrder mig at høre, at man i Landkommunerne slet ikke har taget den Side af Sagen op. Ordene, saa vel i Loven af 1888 som i det Forslag der foreligger her, efterlade i alt Fald for Jurister ingen Tvivl, men det kan jo være, at det efter de Udtalelser, der nu ere fremkomne fra en i de Forhold sagkyndig Mand, kunde være hensigtsmæssigt at fremhæve det noget stærkere, end det er sket i Loven af 1888 og ogsaa i dette Forslag. — I øvrigt vil jeg med Hensyn til det ærede Medlems sidste Bemærkning om, hvorledes en Barnemoder bør være stillet, dog meget fraraade, at man gaar den af det ærede Medlem foreslaaede Vej. Thi man kan dog ikke forhindre en Moder i, at